

✝ ПАРОХИЈСКИ ГЛАСНИК ХРАМА „СВ. ТРОЈИЦА“

МЕЛБУРН, НЕДЕЉА 28. АВГУСТ 2022. ♪ БРОЈ 156. ♪ ГОДИНА IV

HOLY TRINITY SERBIAN ORTHODOX CATHEDRAL, 1 NOEL ST, BRUNSWICK EAST VIC 3057

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР МИЛОРАД ЛОНЧАР, ПАРОХ И СТАРЕШИНА ХРАМА • 0478 922 154 • frmilorad@hotmail.com

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР ПЕТАР ДАМЊАНОВИЋ, ПАРОХ • 0467 613 165 • protapetar@hotmail.com

SVTROJICA.MELBOURNE

СВТРОЈИЦАБРАНЗВИК

[HOLY.TRINITY.BRUNSWICK](https://www.facebook.com/HOLY.TRINITY.BRUNSWICK)

СВА ПИТАЊА, ПРИМЕДБЕ, МОЛБЕ ЗА ПАСТИРСКУ И ДРУГУ ПОМОЋ ДОСТАВИТЕ НА ГОРЕ НАВЕДЕНЕ АДРЕСЕ.

КАЛЕНДАР И РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА ТОКОМ НЕДЕЉЕ

НЕДЕЉА 11. ПО ДУХОВДАНУ 28. АВГУСТ УСПЕНИЈЕ ПРЕСВЕТЕ БОГОРОДИЦЕ ВЕЛИКА ГОСПОЈИНА	Јеванђеље на Јутрењу: Јн. 21,15-25; На Литургији: Ап. 1Кор. 9, 2-12 и Флп. 2,5-11; Јеванђеље Мт. 18, 23-35, Лк. 10,38-42 и 11, 27-28
ЧЕТВРТАК, 1. СЕПТЕМБАР	АКАТИСТ ПРЕСВЕТОЈ БОГОРОДИЦИ 19ч
СУБОТА, 3. СЕПТЕМБАР	ВЕЧЕРЊЕ 19ч
НЕДЕЉА, 4. СЕПТЕМБАР	ЈУТРЕЊЕ 9ч ♪ ЛИТУРГИЈА 10ч

УСПЕЊЕ ПРЕСВЕТЕ БОГОРОДИЦЕ – ВЕЛИКА ГОСПОЈИНА

Пресвета Дјева Марија, Богородица, посредница нашег спасења, поживела је још доста дуго после Вазнесења Сина свог. Док је умирао на крсту, Син њен, Исус Христос на чување ју је предао Светом Јовану Богослову. У његовом дому, на Сиону, живела је она у непрестаној молитви ишчекујући дан када ће отићи Сину свом. Често је походила сва она места која су подсећала на велике догађаје и велика дела Сина Њеног. Својим молитвама, саветима, кротошћу и трпеливошћу помагала је Она светим апостолима у ширењу Божје речи. Најдуже времена у молитви проводила је на Јелеонској Гори, молећи Бога да је што пре узме себи. И тако једном док се молила јави јој се архангел Гаврило и благовести јој да ће кроз три дана да се упокоји, нашта се Она веома обрадовала. Пожелела је да пре свог упокојења види још једном све апостоле и жеља јој би испуњена. Ношени крилима анђела и на облацима, скупише се сви апостоли да последњи пут заблагодаре овој

Фреска Успенија Пресвете Богородице, Храм Св. Георгија, Стјаро Најоричино, XIV век

Мајци над мајкама, Пресветој Богородици. Опростивши се од њих, Она предаде свој дух Богу. Ковчег са Њеним светим моштима уз пратњу мноштва хришћана пренели су у Гетсимански Врт, у гробницу родитеља Њених, Светих Иоакима и Ане. Док су га носили кроз град, из њега се непрестано ширио благоухани мирис. Један од јеврејских свештеника дрзну се те

рукама дохвати ковчег, али му у том тренутку обе руке отпадоше, те он поверова у Христа и оне му се повратише.

Тројар (глас 1): В рождестивје дјевство сохранила јеси, во успенији мира не остјавила јеси Богородице, ирестјавиласја јеси к живишу мајти суици живиша, и молишвами твојими избављајеш и ош смерти души нашја.

МУДРОСТ ОВОГА СВЕТА

Тешко је човеку да се издигне изнад логике по човеку, изнад свакидашњице, проблема или разних догађања. Ово је тешко јер нас обузме потреба да се разрачунавамо са оним што нам се догађа, да донесемо свој суд о томе, да кажемо шта мислимо или осећамо. Најчешће је наш став, нарочито код драматичних догађања, далеко од објективног суда. То је због тога што се под утиском наших емоција, везаних за оно што се догађа, предајемо једном суду који не узима у обзир божанску логику, односно оно што ми називамо логиком неба.

Св. апостол Павле, пишући своју Прву посланицу Коринћанима, каже: *„Јер је мудрост овога свијета лудост пред Богом“* (Прва Кор. 3, 19). Заиста је и најмудрија ствар на овом свету, највећа светска мудрост, лудост ако није стављена у божанску перспективу, ако не одговара оквирима неба. Овоземаљска мудрост, која нам логично изгледа, ако је логика по човеку у питању, ако задовољава сва правила логичности а не приближава човека Богу и вечности, ништа не значи и не може да се сматра истинском мудрошћу.

Шта је то у стварности што нас веже за овоземаљску логику? Одговор је у природи човека, у његовој, после пада, после одвајања од Бога, осакаћеној природи због последица првородног греха. Пре доласка Христовог на земљу, човек није могао да пронађе пут до Бога. Није могао јер је пут био затворен. Својим доласком и крсном жртвом, и на крају васкрсењем из мртвих, Христос је отворио та затворена врата према Себи, према Оцу Небеском. Међутим, Христос, отварањем врата према Себи, није аутоматски променио нашу природу. Ми се и даље рађамо са последицама првородног греха, а ослобађамо се од овога кроз Свету тајну крштења. Значи, потребна је наша

добра воља, наша одлука да следимо Христа.

„Ко хоће за мношвом да иде, нека узме крст свој и пође за мношвом“. Ево позива љубави! Нико се не присиљава да крене према Господу, али је свако позван. Свако је добро дошао. Првобитно одвајање од Бога учинило је, између осталог, да се од Бога одвојени човек чврсто привезао за земљу, те му је све земно било блиско и разумљиво и, наравно, прихватљиво. Ова привезаност за земљу најбоље се очитује у нашем егоизму. Чини ми се да је најтеже за човека да се избори за то да не мисли искључиво на себе, већ да његове мисли, његово срце као и цело биће, буду усмерени, на првоме месту, на онога другог.

Овоземаљска мудрост иде увек у складу са нашим духовним стањем. Ако је човек духовнији, ако је ближи Богу, он схвата да је светска мудрост краткога даха и да је *„узалуд човеку ако цео свет задобије, а души својој науди“*. Што је, с друге стране, човек удаљенији од Бога, он је више предан мудрости по човеку, он покушава да гради свој имиџ у околини у којој се налази, почиње да верује у своју величину, очекујући да га због његове мудрости и величине људи треба да уважавају. Кад се ово деси онда је тешко оваквом човеку да види Бога, да се бави божанском логиком, јер се његова лажна величина не уклапа у овај шематизам.

Нажалост, свет у коме живимо има чудна мерила. Успешан је човек, у очима овога света, не онај који је честит и побожан, не онај који Бога и људе воли, већ онај који је успео да направи паре и који кроз овај материјални чинилац устоличава себе, или бива устоличен од стране масе, на трону оних који се аутоматски поштују, без подробне анализе у вези са њиховим карактером, њиховим односом са Богом итд.

Постоји једна прича о неком нарочитом пословном човеку, који је за кратко време направио империју. Многи из његове околине веровали су да је он углавном поштен човек, и изгледа да је тако и било. Међутим, да би овај човек одржао своју империју, да би наставио да функционише, он је и дан и ноћ морао да ради, да бди над новоствореним компанијама и, поред све његове воље и жеље да има и неку другу страну живота, он то није могао да себи приушти. Тако се он лагано одвојио од Бога, док је истинске пријатеље, силом прилика заменио са неким новим људима, где је пријатељство у тесној вези са профитом. Ето, тако живећи он је дочекао и старост и, после изненадне болести, која му је угрозила живот, он је схватио сву погрешност овоземаљске логике и мудрости. Умро је непокајан, разочаран, остављен од свих и без могућности и снаге да се избори за успостављање спасавајућег односа са Богом. Заиста, у свему су истините речи: *«Узалуд је човеку ако цео свет задобије, а души својој науди»*.

Отвори нам Господе срце наше и дај да се у сваком моменту сећамо Тебе, Господа и Спаситеља нашега, те не дозволи да коров у нама покрије добро семе које си усадио у нас, приликом нашега рађања. Буди нам, Господе, заштитник наш, слава наша и мудрост и сигуран путовођа кроз, странпутицама покривене, стазе наше! Амин.

Проша Милораг Лончар

ВАЖНО ОБАВЕШТЕЊЕ

50- ГОДИШЊИЦА
МАНАСТИРА СВЕТОГ САВЕ У
ИЛАЈНУ БИЋЕ
ПРОСЛАВЉЕНА

У СУБОТУ 22. ОКТОБРА
2022.

ОБОЖЕЊЕ И СВЕТОСТ СУ КРАЈЊИ ЦИЉ ЧОВЕКОВОГ ПОСТОЈАЊА

ЊЕГОВА СВЕТОСТ ПАТРИЈАРХ
СРПСКИ ПОРФИРИЈЕ

„Преображење Господње у светлост божанску, невидљиву по светим Оцима, без обзира што је са једне стране било реално и историјско, у исто време има и своју симболику и указује на то да је човек призван да се успне на гору Тавор, да се успиње и преображава, али да циљ и крај његовог преображавања није само и овде и сада у оквирима историје. Обожење и светост су заправо оно што је крајњи циљ човековог постојања. Због тога је призван из небића у биће, због тога је створен. Зато је Бог постао човек и сишао међу нас да бисмо се ми у заједници са Њим, просвећујући се Његовом нетварном светлошћу, усавршавали и расли, и као што је Он постао човек, и ми, учествујући у Његовој благодати, постали богови по благодати, по љубави Његовој“, беседио је Патријарх и подсетио:

– Интересантно је и то да у тренутку док је Господ био на висини, на гори Тавор, са тројицом ученика и док су се они напајали Његовом светлошћу, благодаћу Његовом, пожелели ту да остану, тј. пожелели да заувек у себи задрже ту благодат, да заувек где год да иду и где год да буду носе у себи ту светлост, у том тренутку, у подножју горе Тавор остали ученици су покушавали да исцеле једног младића који је био болестан, али без успеха. Када се Господ појавио сивши са горе Тавор, ученици су питали: Зашто ми нисмо могли да исцелимо овога?. Наравно, реч Господња је била да се свака болест, па и та болест коју су хтели да исцеле, изгони постом и молитвом, као и свака слабост и сваки недостатак изгоне постом и молитвом.

Међутим, још важнији смисао те приче јесте у томе да тамо где нема Христа, ма колико неко водио чист и савршен живот, ма колико био морално исправан, ма колико се споља придржавао правила, закона и Јеванђеља, ако нема Христа, ако нема благодати Његове бесплодан је сваки тај и такав подвиг. Зато је и у молитви, и у подвигу, и у посту неопходно да имамо смирење и љубав према Христу, а кроз Његову љубав и љубав према читавом свету.

ПОТРЕБНО ЈЕ ДА БУДЕМО
СВЕСНИ ДА ЈЕ БЛАГОДАТ БОЖЈА
ТА КОЈА НАС ДРЖИ, КОЈА НАС
НОСИ, КОЈА СА НАМА И У НАМА
ТВОРИ СВЕ ОНО ШТО ЈЕ
ЧЕСТИТО И ДОБРО. БЕЗ ЊЕ
СВАКИ НАШ ПОДВИГ ОСТАЈЕ
БЕЗ ПЛОДА, ОСТАЈЕ БЕЗ
РЕЗУЛТАТА.

Иако није за презир, подвиг може бити контрапродуктиван онда када смо обузети самољубљем, сујетом, онда када мислимо да зато што чинимо по закону Божјем, да испуњавамо сваку врлину, да нам припада благодат, да смо је заслужили попут старијег сина из приче о Блудном сину или из приче о Милостивом оцу, који вели: „Све сам чинио, испуњавао све, а никада ми ниси приредио ни најмању гозбу.“

Значи, он обузет својим подвигом, обузет гордошћу, самољубљем, мислећи да може да заслужи

благодат Божју, да се љубав купује, није разумео да све што припада оцу припада и њему, да је у очевом дому. Дакле, тамо где је Христос, браћо и сестре, ту је благодат Његова, ту је нетварна светост, али ту је и непрестано чудо око нас и у нама. Довољно је, дакле, да имамо смирење, у њему је мир, у њему је радост, у њему су отворене духовне очи да препознамо присуство благодати Божје. Зато је важно да наш подвиг буде успињање на Таворску гору где је присутан Христос, где је преображавајући се пред нашим очима отворио пребогату трпезу љубави да и ми од ње у радости благодат окушамо и у светлости учествујемо. Свети Максим каже да смо позвани на живот *υπερ-φυσίν*, натприродни живот, живот у Таворској светлости, и додаје да није довољно да живимо по природи, у складу са оним што је само природно и казује да постоји и *παρά φύσιν*, тј. оно што је поред природе, мимо природе. Постоји живот мимо природе онда када природни потенцијали и дарови бивају злоупотребљени, употребљени у погрешном правцу. Када мислимо да ти дарови постоје да бисмо заслужили и купили љубав пре свега од Бога, а онда од других. Позвани смо на натприродни живот, живот у Таворској светлости где се непрестано чује реч Оца: *Ово је Син мој љубљени, који је љо мојој вољи, Њега слушајте.*

„Нека би Господ дао да заиста послушамо реч Христову да она буде наш живот, мисао, реч и дело, да и ми можемо заједно са апостолом Павлом рећи: *Не живим више ја, нећо Христос у мени.* Тада идемо путем преображења и преображавања успињући се са земље на небо где се слави Један у Тројици Бог, Отац и Син и Свети Дух, сада и увек и у векове векова. Амин. Живели и срећан празник“, поручио је патријарх Порфирије.

*(Извод из беседе на
Преображење 2022. године)*

МИСЛИ ЗА СВАКИ ДАН – 28. АВГУСТ

И ВИДЈЕСМО ГА И НЕ ИМАШЕ
ИЗГЛЕДА И КРАСОТЕ (ИСА. 53,
2)

Ово пророк говори за Христа Господа као човека. *Не имаше изгледа ни красоти!* Зар Он који је дао изглед свакој твари, и који је створио красне ангеле небеске и сву красоту васељене, да немаше изгледа и красоте? Не треба ово да вас смућује, браћо. Он се могао јавити онакав какав је хтео. Но Он није хтео да се јави у ангелској красоти, као што се није хтео јавити у царској сили и у богаташкој раскоши. Ко иде у кућу жалости не облачи се у најлепше одело; нити се лекар облачи у најбоље своје одело када одлази тешким болесницима. А Господ је дошао у кућу жалости и у болницу. Тело је одело душе. Он се обукао у једно просто одело, да утиче не оделом него силом духа. Ми не знамо тачно каквог је изгледа Он био. По предању лице му је било црнпурасто а коса кестењаве боје. Кад је цар Авгар послао свога сликара Ананију, да наслика лице Господа, Ананије није могао ни црте повући по плану, јер је, вели се, лице Христово зрачило неком необичном светлошћу.

Уосталом, и да се Христос обукао у најлепше тело, какво је само Он морао Себи саздати, шта би била та телесна лепота његова према бесмртној лепоти Божанства Његовог? Највећа лепота земаљска једва је само сенка лепоте небеске. Пророк Данило био је млад и леп човек, но кад је ангел Божји стао пред њега, тада, како он сам вели: *не остига снаје у мени, и лице ми се напруги* (Дан. 10, 8)

Шта је лице човека од земље према лику бесмртног ангела Божјег? Као тама према светлости. Свакако и пророк гледајући Христа Цара Бесмртнога у телу човечјем, и срањујући лик Његов земаљски са ликом Његовим бесмртним, морао је узвикнути: *не имаше изгледа ни красоти*.

О Господе благи и преблаги, који се ради нас обуче у худу телесну одећу нашу, да нам послужиш и да нас се не устрашиш, Теби слава и хвала, теби слава и хвала, Теби слава и хвала вавек. Амин.

Св. Владика Николај
Припрема Милош Ристић

AKATHIST TO OUR MOST HOLY LADY THE MOTHER OF GOD

The Akathist to the Most Holy Theotokos is one of the most widely used services to Her and one of the highest literary expressions of Her veneration. Dating from the 6th century and attributed to St Romanus the Melodist, it is the original Akathist hymn (from the Greek *akathistos*, meaning “not sitting”) used by the Orthodox Church, and its structure serves as a basis for all other akathists. It is read and sung on designated days during Great Lent, and is often prayed on other days as well, both in churches and in homes.

The Akathist hymn consists of thirteen parts, each comprising of a short kontakion and longer ikos stanzas. The following translation was done by Archimandrite Lazarus Moore (1902-1992), one of the early Western converts to Orthodoxy in the 20th century, and a tireless missionary to non-Orthodox lands. Fr Lazarus' translations – including the Prayer Book, The Psalter and others – have had a tremendous impact on the mission of Orthodoxy in the English Language. His translations, such as the excerpts here, are characterised by their readability and poetic sensibility.

KONTAKION 1

Queen of the Heavenly Host, Defender of our Souls, we Thy Servants offer to Thee songs of victory and thanksgiving, for thou, O Mother of God, hast delivered us from dangers. But as Thou hast invincible power, free us from conflicts of all kinds that we may cry to Thee:

Rejoice, unwedded Bride!

IKOS 1

An Archangel was sent from Heaven to say to the Mother of God: Rejoice! And seeing Thee, O Lord, taking bodily form, he was amazed and with his bodiless voice he stood crying to Her such things as these:

Rejoice, Thou through Whom joy will flash forth!

Rejoice, Thou through Whom the curse will cease!

Rejoice, revival of fallen Adam!

Rejoice, redemption of the tears of Eve!

Rejoice, height hard to climb for human thoughts!

Rejoice, depth hard to contemplate even for the eyes of Angels!

Rejoice, Thou Who art the King's throne!

Rejoice, Thou Who bearest Him Who bears all!

Rejoice, star that causeth the Sun to appear!

Rejoice, womb of the divine incarnation!

Rejoice, Thou through Whom creation becomes new!

Rejoice, Thou through Whom the Creator becomes a babe!

Rejoice, unwedded Bride!

KONTAKION 2

Aware that she was leaving in chastity, the holy Virgin said boldly to Gabriel: “Thy strange message is hard for my soul to accept. How is thou speakest of the birth from a seedless conception?” And she cried:

Alleluia!